

Daniel Arasse (1944–2003) francia művészettörténész, az olasz művészet és a reneszánsz kutatója, Louis Marin tanítványa. Az EHESS (École des Hautes Etudes en Sciences Sociales: Társadalomtudományi Felsőfokú Iskola) művészettörténeti és elméleti kutatócsoportjának vezetője, nagy jelentőségű és népszerű művek szerzője volt.

A Typotex Kiadónál megjelent művei:

Festménytörténetek

Arasse kitűnő előadó, aki izgalmas képzőművészeti elemzéseit élvezetes rádióadásokban tette hozzáférhetővé a nagyközönség számára. Festménytörténetek című sorozata 2003. július 28. és augusztus 29. között hangzott el a France Culture adóján. A kötet folytatása a *Festménytalányok* című könyv.

Művész a műben Analitikus ikonográfiai esszék

„Amit a kép megmutat, de nem fitogtat” – erről szól minden műelemzés, ezért keres rendező elvet az ikonográfia, és ennek megtalálása a műélvezet legfőbb forrása. A kalandhoz pedig Arasse-nál jobb vezetőt nemigen találhatunk. Ebben a kötetben hét tanulmányát egy új vezérlő elv szerint írta meg, melyet analitikus ikonográfiának nevezett el.

Raffaello látomásai

A *Raffaello látomásai* két tanulmányát Arasse 20 év különbséggel írta, az első a képben a látnok és a látomás viszonyát vizsgálja, míg a Sixtusi Madonna esetén a mű egésze tekinthető látomásnak, ahol a látnok maga a néző, aki Raffaello szerint az oltár előtt álló hívő.

Typotex Világirodalom

Polona Glavan Éjszaka Európában

„Romantikus történet a fiatalságról és az utazásról.”

Polona Glavan így jellemezte debütáló regényét, mely szerkezetében leginkább Jim Jarmusch *Éjszaka a Földön* című filmjéhez hasonlítható. Csak éppen a taxikat a Párizs és Amszterdam közötti éjszakai vasútjárat kabinjai helyettesítik. Ezeknek az egymáshoz kapcsolt, együtt suhanó, de mégis különálló világoknak a főszereplői interrail jeggyel utazó fiatalok, akik az éjszakában a fiatalság naiv gondtalansága és az egyre inkább közelgő, ám még korántsem időszerű felnőttkor közötti légüres térben lebegnek. Ez a senkiföldje kitűnő alkalom arra, hogy számot vessenek eddigi életük ügyes-bajos dolgaival, hogy kapcsolataik és saját érzéseik komolyságát mérlegre tegyék, s ha úgy ítélik meg, az esetleges vakvágányokról letérve új irányokat vegyenek.

Anne Lise Marstrand-Jørgensen Hildegard I.

A középkorról alkotott elképzeléseink kevés írott emléken alapulnak, így a hajdani apátnő, Hildegard von Bingen jelentős kordokumentumot hagyott ránk a 11–12. századi nő sorsáról, kitörési lehetőségeiről. Hildegard tehetsége csak másodlagosan jelenhetett meg a művészetben és tudományban, elsődlegesen a hit inspirálta víziókban manifesztálódott.

A fiatal dán író nő filmszerűen láttatja velünk a középkori környezetet, és drámai hatással számol be Hildegard különleges életútjáról, vízióiról, illetve a férfiak által uralt egyházba való beilleszkedésről. S hogy vajon Isten avagy a sátán inspirálja látónoki képességét, az a történet 2016 őszére várható folytatásában fog az olvasó elé tárulni.

Nigel Barley (1947) brit antropológus, aki a terepmunka során szerzett tapasztalait leíró olvasmányos műveivel vált híressé. Cambridge-ben, majd Oxfordban tanult, doktoriját az utóbbi egyetemen szerezte kulturális antropológiából. Számos akadémiai pozícióban megfordult pályafutása során, 2003 óta pedig a British Museum etnográfiai részlegén dolgozik.

A Typotex Kiadónál megjelent művei:

Egy zöldfülű antropológus kalandjai Feljegyzések a sárkunyhóból

Afrikában töltött első évről írott őszinte, mulatságos és kihagyhatatlan, lefegyverzően tiszteletlen beszámolójával Nigel Barley bepillantást enged egy szociálandropológus mindennapjaiba, aki egy sárkunyhóban ütött tanyát, hogy tanulmányozza a kameruni doajók szokásait, hiedelemrendszerét, életét.

Nigel Barley a doajó nép körében töltött kameruni éveiről nem a megszokott tudományos és szakmai bennfentességgel számol be. Kíméletlen humorral és éleslátással jellemez bürokratákat, rendőröket, vámhivatalnokokat, doajókat, amerikaiakat, németeket, franciákat – és angolokat is.

Az antropológia nem extrém sport

„Az antropológia nem extrém sport. Mindig is gyanítottam, de jó érzés volt, amikor ezt egy jó hírű biztosítótársaság is leírta feketén-fehéren.”

Nigel Barley, akinek nyugat-afrikai élményeit a nagy sikerű Egy zöldfülű antropológus kalandjaiban megismerhettük, 1985-ben az indonéz Szulavézi szigetére látogatott, hogy a modern civilizációtól még érintetlen népeket keressen fel. A toradza kultúrában bőven talált izgalmas vonásokat: például fejevadászatot, transzvesztita papokat, miközben barátokra is lelt. Nem meglepő tehát, hogy Indonézia a szerző máig tartó szenvedélyévé vált. A történet végkifejlete, mely toradza barátainak londoni látogatását örökíti meg, izgalmas új távlatokat ad Barley informatív és szórakoztató könyvének.